

דרכי חיים

הספר מוצרת

התחביב של ארי חורי

ספר ערבי צעיר מנצרת

הוא איסוף וידות יהודיות

שירתו בצה"ל

מעליו של פיגארו, הספר מסבילה, יתגמדו ויחווירו מול עלילותיו של ארי, הספר מנצרת. כי אדמונד ("אדי") חורי, צעיר ערבי נוצרי בן 26 מנצרת, עשוי להפוך את התואר "הספר מנצרת" למפורסם לא פחות, ולוא רק בקרב צעירות ישראל, מאשר התואר "הנגר מנצרת". כל זאת בזכות תחביבו האחד של אדי. תחביבו? זה אולי מה שהוא קורה לזה. האמת שזה אצלו כבר הרבה יותר ממקצוע. זה ייעוד, משאת-נפש, קיבעון נפשי ותוכן אחד ויחיד של חייו.

מה שמטריף את אדי ואינו נותן לו מנוח, זאת העובדה שבירושל מצויות כל כך הרבה צעירות חניניות ומושכות, ש"סיימו את שירתן הצבאית בצה"ל והוא עוד לא הספיק להכירן אישית, פנים אל פנים. אבל מי שייקלע לביתו של אדי מנצרת, ויזכה להתבונן באוסף הצילומים הפרטי שלו, יסרב ודאי להאמין כי יש עוד כאלה שאדי לא מכיר.

שם, בארונות, על הקירות, מתחת ל"מיטה, בארגזי בנות ישינים, מוערמות זו על גבי זו, ערימות גדולות של צילורימים, המוני המונים של תמונות, בשחור-לבן ובצבעים, וכל צילום כזה אינו אלא

מלא" מעיד אדי על עצמו, ולא קרה לי אף פעם שהתחלתי עם בחורה והיא אמרה לי, תפסיק, זאת אולי הסיבה שאני מצליח בין הישראליות — יעאני דון ז'ואן". תציעו לאדי שבדיות — לא יקח. תראו לו ערביות צנועות וחסודות, בנות למשפחות טובות ומכובדות — לא יסתכל עליהן. אמריקאיות? הוא לא יגע בהן בקיל-שון. רק צבריות, יהודיות אחרי צבא. אדי עצמו מנסה להסביר מדוע מתגלה גבריותו רק עם כאלה: "התרגלתי אליהן. אני מחבב אותן. אני לא יודע למה, אבל יש לי משיכה מיוחדת אליהן שאני לא יכול לעמוד בפניה".

שלא תהינה טעויות. לאדי אין שום כוונות חבויות. כך, למשל, כשהוא מכיר צעירה יהודיה, או אחד הדברים הראשונים שהוא עושה זה להבהיר לה שהוא ערבי נוצרי, שלא תהינה אחר-כך בעיות. האם הן נרתעות? "להיפך", אומר אדי, "זה יודע לא הפריע לי אף פעם. זה רק עזר. אני יוצא בחברה של ישראלים שאני לפעמים הנוצרי היחיד שם. הנה, רק כ"קוץ שעבר יצאנו 16 זוגות לטיול בטבריה ובגולן לכמה ימים, ואני הייתי הנוצרי היחיד שם. זה לא הפריע לאף אחד."

הבגל היופי. הטכניקה של אדי — באמצעותה הוא מגדיר את אוסף התוכחות המצולמות שיש לו על קשריו הטובים עם יוצאות צה"ל בקצב של אחת לשבוע — היא פשוטה ביותר: "אני עובד כקוסם טיקאי וספר נשים ובתור שכזה יש לי הזדמנות להכיר הרבה בחורות. חוץ מזה אני מבלה הרבה בדיסקוטקים. אני רואה שם בחורה שמוצאת חן בעיני, לארדווקא בגלל היופי, כי אצלי לא היופי קובע.

ספר אדמונד חורי ליד הטלפון
"מי שהיתה בצה"ל — היא לא מטומטמת!"

כאן, אבל שיחיה ברור: אני אדם אחראי. בחורה שבידיים שלי אני לוקח מהבית ומחזיר אותה הביתה, אם היא לא נשארת לישון. בחיים לא נגעתי באחת שהתנגדה". וכדי למנוע ספקות מנעורות, שיוזכו לה" אין כמעט מחיאות עתיות ורתיות בין בני נוער יהודים וערבים. מנצרת הם מבר לים יחד באותם הדיסקוטקים, רוקדים לצלילי אותם מיקצבים, לובשים את אותם התלבושות. הפתיחות, במיוחד מצד הנערות היהודיות, צבריות ועולות חדשות כאחת, מכה בסגורים את בני-הנוער הרעבי שלא הורגלו לחיי מתיינות מעין אלה. רבים, כמו אדי, הופכים את הבילוי עם צעירות יהודיות לסמל של מעמד ו" הוכחה לגבריות. ככל שיאסוף יותר תמונות בחברת צעירות יהודיות, במיוחד חייניות, ככל שיראה עימן יותר ברחובות נצרת, כן יגדל ערכו בעיני השבאב המקומי. ואם המדובר בחיילות צה"ל או ברור שהבחור מצליח לעשות מה שלא עשו כל צבאות ערב וכל ארגוני הפידאיון.

"יש לי בנות מכל רחבי ישראל", מראה אדי בגאווה של שיאן המציג את אוסף המדליות שלו, את אוסף התמונות הענקי שלו, "יש לי מחיפה, מתל-אביב, מטבריה ואפילו מאילת. עד נוייבה הגעתי ועד דהב. היתה לי אפילו אחת שהיתה מועמדת למלכת יופי, והיתה גם יהודיה אחת שהחזקתי איתה מעמד הכי הרבה — ארבעה חודשים".

כשידידותיו נענות להזמנתו ובאות להתארח אצלו, עורך להן אדי, דבר רא"י סובב ברחובה הראשי של העיר. כביכול, מיועד הטיול לערוך להן היכרות עם נצרת. למעשה, הוא מיועד לנקר את עיני השבאב בכתי-הקפה. "לפני כמה זמן", מספר אדי, "באו אלי שתי חיילות, קצינות בצבא. פשוט הזמנתי אותן לבוא אלי והן אמרו לי: אנחנו

כאן, אבל שיחיה ברור: אני אדם אחראי. בחורה שבידיים שלי אני לוקח מהבית ומחזיר אותה הביתה, אם היא לא נשארת לישון. בחיים לא נגעתי באחת שהתנגדה". וכדי למנוע ספקות מנעורות, שיוזכו לה" אין כמעט מחיאות עתיות ורתיות בין בני נוער יהודים וערבים. מנצרת הם מבר לים יחד באותם הדיסקוטקים, רוקדים לצלילי אותם מיקצבים, לובשים את אותם התלבושות. הפתיחות, במיוחד מצד הנערות היהודיות, צבריות ועולות חדשות כאחת, מכה בסגורים את בני-הנוער הרעבי שלא הורגלו לחיי מתיינות מעין אלה. רבים, כמו אדי, הופכים את הבילוי עם צעירות יהודיות לסמל של מעמד ו" הוכחה לגבריות. ככל שיאסוף יותר תמונות בחברת צעירות יהודיות, במיוחד חייניות, ככל שיראה עימן יותר ברחובות נצרת, כן יגדל ערכו בעיני השבאב המקומי. ואם המדובר בחיילות צה"ל או ברור שהבחור מצליח לעשות מה שלא עשו כל צבאות ערב וכל ארגוני הפידאיון.

אדי חורי בפעודה

"אני עדין, מחונך עם נימוס מלא — יעאני דון ז'ואן."

לא מבדילות בין יהודי וערבי. ביקשו להיות אצלי שניים-שלושה ימים. הלכתי איתם לטייל ברחוב באמצע נצרת. שתיהן חיבקו אותי משני הצדדים. כל הבחורים מנצרת השתגעו. רדפו אחרי, היו כאלה שרצו לגעת בהן. למזלי היה שם האח שלי שתפס אותם וסילק אותם בכוח. אמרתי להם, לפרחחים האלה: "יא חורא-נים! מה שאני הגעתי אתם לא תגיעו בחיים שלכם!"

כיר את אדי בעתיד, הוא מצהיר: "אני לא יוצא עם בחורות כדי לשכב איתן. זה בא אחר-כך לבד". סמל של מעמד. אדי, הספר מנצרת, יכול היה להיראות כתוסעה נוצאת-ידופן בקרב השבאב הערבי, לולא איפיון, אם כי בקיצוניות, תוסעה המתפשטת והולכת בעיקר בעיר מנצרת המאוכלסת יהודים ו" ערבים, וזשה אין הערבים מיעוט מדוכא. כיום, 25 שנה אחרי הקמת המדינה,

אני ניגש אליה, מציג את עצמי באופן מנומס ועדין ומודיע לה שאני מעוניין להכיר אותה. אחר-כך במשך הערב אני מזמין אותה לבוא ולתארח אצלי פה בנצרת. הרבה בנות בגלל הסקרנות. "יש לי כאן חדר שנראה כמו דיסקוטק. כל חודש אני משנה את הדקורציה שלו. זה החדר שלהן. אני נותן להם להתארח

ואריאציה על הנושא האחד והיחיד הר מעניין את אדי. רואים בו את אדי בככור דו ובעצמו כשהוא עומד / יושב / רוקד / מחבק / ו/או מנשק צעירה יהודיה ש" אפשר להתוכח אולי על מידת יופיה, אבל כדבר אחד אין ספק. היא שירתה בצה"ל."

"אצלי זה פרינציפ". אומר אדי חורי, "מה שמושך אותי זה או חיילות או כאלה שהיו חיילות. זה מפני שאני יודע ש" הצבא הישראלי לא לוקח בחורות מטומטמות. מי שמטומטמת זורקים אותה מהר צבא. אז אם אני מתחיל עם אחת שהיתה בצבא, אני יודע כבר מההתחלה שהיא לא מטומטמת."

"יעאני — דון ז'ואן". אדי, בנו של צבאי נצרותי שראה ברכה בעמלו, הוא בור גר בתי-ספר תיכון. בתום לימודיו ניסה קשת מגוונת של מקצועות כדי למצוא את המקצוע שיהלום את מעמדו והשכ" לתו. בהתחלה מכר גזון ושלגונים. אחר-כך ניסה לעבוד כנגר ורתך. לבסוף, כש" היה נדמה שהוא יאמץ לעצמו את המקצוע המשפחתי, הצבעות, בהר אדי ללמוד ספרות נשים.

שם, כשאצבעות ידיו נעוצות בתוך קרקסותיהן של הלקחות, הרגיש אדי ש" מצא את ייעודו. הוא נשאר בתחנה הזאת. אחר-כך, כשבתחרות ספרית שנערכה במלון דן בחיפה זכה בפרס השני בין 32 מתחרים, ידע אדי שהתשגחה העליז"נה היא שהועידה אותו לדיסקוטק, מה עוד שבאמצעותו, יותר מכל מקצוע אחר, הוא יכול להתוודע מקרוב לצעירות יהודיות שירתו בצה"ל או משרתות בו. "אני בחור עדין, מחונך, עם נימוס